

A woman wearing a dark, textured headscarf and a dark jacket is hugging a young child. The child is wearing a light-colored, patterned headscarf and a dark jacket. They are both looking towards the camera with serious expressions. The background is a blurred, outdoor setting with bare trees and a hint of snow, suggesting a cold, winter environment.

**LENKA OBORNÁ
V ZAJETÍ
HLADU**

V ZAJETÍ HLADU

Lenka Oborná

OBSAH

PROKLETÍ	4
OSTROV	8
DOMOV ZA DOMOV	14
PIVOVAR	18
PLAVBA LODÍ	22
ZAJETÍ	27
PETR A ANNA	33
HORSKÁ TÚRA	37

PROKLETÍ

Utíkám z kopce od kostela po kamenné dlažbě, bojím se, srdce mi buší a nemůžu dýchat. Chci běžet dál, a jsem paralyzovaná strachem. Nohy mě nechtějí poslouchat. Někdo mě honí, tři muži. Jsou opálení, mají bílé košile, dlouhé až ke kotníkům. Cítím, že mě jeden chytil za ruku, drží mě za zápěstí, nemohu se mu vytrhnout, v tom mě do ruky začíná řezat nožem s dlouhou čepelí. Zabije mě. Pokud neuteču, zabije mě!

Ze všech sil se snažím vyprostit, nejráději bych mu ruce nechala a utekla bez nich.

Potom muž chytá i mé druhé zápěstí. A řeže. Hluboké rýhy po stranách moc nekrvácejí, to je zvláštní. Připadá mi, že se nůž musí každou chvíli dotknout kosti. Necítím bolest. Necítím nic fyzického, jen emoce, které ve mně situace vyvolává. Strach, beznaděj. Stále se snažím vytrhnout a zachránit se. Začínám slábnout.

Vzbudím se. Stále vyděšená, popadám dech. Šťastná, že jsem doma, ve svém pokoji. Začínám si plně uvědomovat, že vše byl jen sen. Chytám se instinktivně za zápěstí. Nic necítím. Dívám se na své ruce. Kolem zápěstí mám velké zelené modřiny a silné zářezy, které krvácí.

Je to divné, překvapí mě to.

Jdu si do kuchyně pro kávu, ukazuji ruce otci. Čekala jsem, že si bude myslet, že jsem si to udělala sama. Chtěla jsem rány ovázat. On

se jen smutně odvrátil a zeptal se, kde jsem k tomu přišla. Řekla jsem, že to byl sen, ale stejně ruce mám pořezané. Už dále nemluvil.

Přišel otcův kamarád se synem, prý si se mnou promluví. Byl to starý pán, profesorského vzhledu. Jeho syn, bledý štíhlý mladík, vypadal sotva na dvacet. Seděli jsme v tmavém obývacím a znovu zazněla stejná otázka, teď od otcova přítele: Kde jsem k ranám na ruku přišla? Řekla jsem popravdě, že to byl sen. Ale samotné mi to přišlo jako špatná lež.

Pokud bych chtěla opravdu lhát, asi bych si vymyslela něco lepšího. Jenže mě zrovna nic ani nenapadá.

Otcův přítel mi pustil dokument o sebepoškozování, byl to lékař. Vím, mé vysvětlení zní nevěrohodně. Ale jak jim mám dokázat, že jsem si rány na ruku neudělala sama? Lékař mi nevěří, jde si promluvit s otcem. Mě nechá s pořadem o sebepoškozování a svým synem samotnou.

Dívám se na rány na ruku lidí v televizi. Nemohu jejich rány vidět, přivírám oči. Bolí mě to, bolí mě moje ruce až k ramenům. S utrápeným výrazem se choulím v křesle a přivírám oči, abych přes škvírky viděla jen rozmazanou zmeť barev.

Cítím, že se jeho syn na mě dívá. Sedí proti mně a nespouští ze mě oči. Vezme ovladač a přepne televizi. „Jsem Antony,“ chytí mě jemně za ruku. Přisune si ji blíž a prohlíží si rány. Začne je jemně omotávat obvazem. Když skončí, vezme mě za obě ruce a pohladí obvazy. Dívá se mi do očí.

Otec mě volá. V kuchyni jsou další tři mladíci. Dívají se na mě. Jsou dychtiví, zírají na má ošetřená zápěstí.